

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/93/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117219278
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117219278.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast.: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, Vajnorská 55, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 14.878,68 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 25Cb/113/2017-109 zo dňa 18.09.2019, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 25Cb/113/2017-109 zo dňa 18.09.2019 v napadnutej časti III. výroku potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým meritórnym rozhodnutím súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom konanie v časti istiny 10.359,89 Eur zastavil. Druhým výrokom pripustil zmenu žaloby v znení „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4.518,79 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.116,04 Eur od 20.04.2017 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 402,75 Eur od 26.08.2017 do zaplatenia.“ Tretím výrokom súd zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4.518,79 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.116,04 Eur od 20.04.2017 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 402,75 Eur od 26.08.2017 do zaplatenia. Štvrtým výrokom určil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 4 ods. 2, § 11 ods. 6, 7 a 8. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“), § 420 ods. 1 a 2, § 443 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 144 ods. 1, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 139 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou dňa 24.07.2017 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 14.878,68 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mala vzniknúť dňa 01.08.2015 pri zrážke s osobným cestným motorovým vozidlom Volkswagen Golf, s evidenčným číslom vozidla EČV ZC-123BC, medzi ŽST Gáň - Galanta, na aktívnom železničnom priecestí. Pri nehode došlo k poškodeniu železničného koľajového vozidla č. 94 56 0671 017 - 1, ktorého vlastníkom je žalobca. Nehoda bola vyšetrená a uzatvorená správou vypracovanou

príslušným orgánom na to určeným - Železnicami Slovenskej republiky, Generálne riaditeľstvo, odbor bezpečnosti a inšpekcie, Správou o uzatvorení vážnej nehody.

3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 01.08.2015 došlo k poistnej udalosti, pri ktorej vznikla na hnacom dráhovom vozidle vo vlastníctve žalobcu škoda. Nehodu zavinila vodička motorového vozidla EČV: ZC-123 BC, pričom medzi stranami nebolo sporné, že v čase nehody bolo motorové vozidlo povinne zmluvne poistené v zmysle zákona o PZP u žalovaného. Medzi stranami teda nebola sporná ani aktívna ani pasívna legitimácia. Rovnako nebola v konaní sporná výška nákladov, ktoré bol žalobca povinný vynaložiť na opravu poškodeného hnacieho dráhového vozidla. Výška bola žalobcom vyčíslená celkovo na sumu 111.640,33 Eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca si u žalovaného škodu riadne uplatnil. Žalovaná istina pozostáva zo sumy 111.640,33 Eur uplatnenej faktúrou č. 1900005894 a sumy 10.762,64 Eur uplatnených za adaptér Delner AC. Medzi stranami teda výška nákladov nevyhnutných na opravu poškodeného dráhového vozidla, vrátane náhrady za meškanie vlakov, ani na zaobstaranie adaptéru, sporná nebola. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný uhradil pomernú časť, zníženú o amortizáciu.

4. Žalovaný uhradil časť žalovanej istiny vzťahujúcej sa na uplatnené náklady na zaobstaranie adaptéra Delner AC vo výške 10.359,89 Eur, po podaní žaloby, dňa 10.08.2017. Neuhradená zostala časť 402,75 Eur, ktorá predstavuje amortizáciu predmetného náhradného dielu. Žalobca uhradenie časti žalovanej istiny potvrdil a špecifikáciou a úpravou uvedeného späťvzatia na pojednávaní dňa 04.09.2019, vzal časť žalovanej istiny vo výške 10.359,89 Eur späť. Nakoľko žalovaný vyjadril so späťvzatím v predmetnej časti súhlas, súd konanie v časti istiny 10.359,89 Eur, výrokom I. rozhodnutia, zastavil. Vzhľadom na procesný návrh žalobcu na pojednávaní súd pripustil zmenu žaloby tak, ako je to uvedené vo výroku II. odvolaním napadnutého rozhodnutia.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sporná v konaní zostala časť žalovanej istiny, ktorá predstavuje podľa žalovaného uplatnenú amortizáciu. Súd sa po vykonanom dokazovaní nestotožnil s názorom žalovaného, že by žalobca nemal na predmetnú časť žalovanej istiny, ako amortizáciu, nárok. Podstatným pre rozhodnutie bolo ust. § 442 ods. 1 OZ, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk) a ust. § 443 OZ, v zmysle ktorého pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia. Súd mal za to, že škoda, ktorá vznikla v tomto prípade žalobcovi v súvislosti s poistnou udalosťou, je výška nákladov vykonanej opravy poškodeného vozidla, bez zohľadnenia amortizácie pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla zamontované ako nové. Súd mal za to, že k vynaloženiu nákladov bol žalobca donútený dopravnou nehodou. Žalovanému sa podľa súdu nepodarilo preukázať, žeby na strane žalobcu došlo k obohateniu sa použitím náhradných dielov, zahrnutých v oprave. Nevyhnutné použitie dielov žalovaný nijako nesporeval. Nepreukázal súdu použitie náhradných dielov, ktoré by nesúviseli s opravou, resp. by neboli použité nevyhnutne. Súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 2 Obdo/48/2012, podľa ktorého „poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezahodnocuje.“

6. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nemožno aplikovať na uvedenú právnu vec z dôvodu, že sa predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkalo nehody dvoch motorových vozidiel a nie zrážky cestného motorového vozidla a dráhového vozidla ako je to v predmetnom spore. Žalovaný svoje tvrdenie o dôvodnosti uplatnenia amortizácie oprel o vyhlášku Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky č. 351/2010 Z.z. o dopravnom poriadku dráh, podľa ktorej hnacie dráhové vozidlo musia vyhovovať predpísaným technickým podmienkam prevádzky. Na základe uvedeného je žalobca, podľa žalovaného, povinný zabezpečovať technickú spôsobilosť dráhového vozidla aj prostredníctvom pravidelných opráv. Výmenou náhradných dielov došlo podľa žalovaného k predĺženiu životnosti náhradných dielov, čím žalobca nebude musieť tieto opravy uhrádzať po dlhšiu dobu. Uplatnenú amortizáciu žalobca preukázal expertnou správou spoločnosti INSERVIS Slovakia. Z uvedenej správy vyplýva, že vynaložené náklady na opravu je možné považovať za primerané. Správa určuje celkové náklady na opravu v časovej cene ku dňu vzniku nehody v sume 107.329,28 Eur. Ide o sumu, ktorú žalovaný uhradil. Súd prvej inštancie mal však za to, že uvedenú potrebu opravy a tvrdené predĺžovanie životnosti, nemožno pri výpočte výšky škody zohľadniť, nakoľko skutočnosťou, ktorá bola dôvodom vynaloženia nákladov na náhradné diely použité pri oprave, nebola pravidelná oprava, ale práve poistná udalosť, dopravná nehoda, ktorú žalobca nezavinil porušením svojich povinností. Uvedené vynaložené náklady boli nevyhnutné

na navrátenie do pôvodného stavu. Táto skutočnosť sporná nebola. Súd mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal potrebu opravy náhradných dielov v čase nehody, tzv. „zhodnotenie“. Oprava bola v podstate protiprávnym konaním vinníka vynútená. Keďže oprava smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, nie je možné prenášať povinnosť k úhrade ani časti nákladov na uvedenie vecí do pôvodného stavu na žalobcu.

7. O úroku z omeškania zo žalovanej istiny súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas neplní, je v omeškaní. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný neukončil poisťné šetrenie v zákonnej lehote určenej zákonom o PZP. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, výška úrokov z omeškania v čase vzniku omeškania bola o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V tomto prípade je zákonná úroková sadzba 5 % ročne. Úrok z omeškania súd priznal tak, ako žiadal žalobca, odkedy sa dostal žalovaný do omeškania po uplynutí 15 dní po ukončení šetrenia, resp. odkedy ukončiť šetrenie mal. Pri sume 4.116,04 Eur od 20.04.2015, po uplynutí 15. dňa odkedy mal šetrenie ukončiť, odo dňa 05.04.2017 a pri sume 402,75 Eur odo dňa 26.08.2017, po uplynutí 15. dňa, kedy žalovaný ukončil šetrenie.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd pri výpočte pomeru úspechu vychádzal z výšky žalovanej istiny ktorá bola pôvodne 14.878,68 Eur. Teda vrátane časti istiny, v ktorej bolo konanie zastavené. Do pomeru úspechu teda súd zahrnul aj zavinenie za zastavenie konania. Konanie v časti istiny 10.359,89 Eur, súd na základe žalobcovho späťvzatia zastavil. Dôvodom zastavenie konania bola skutočnosť, že žalovaný časť istiny uhradil. Uhradil ju po podaní žaloby, dalo by sa teda konštatovať, že žaloba bola v tejto časti úspešná a zastavenie konania v uvedenej časti zaviniť žalovaný. V konaní však nebolo sporné, že žalobca si predmetnú časť žalovanej istiny uplatnil u žalovaného 10.07.2017, pritom žalovaný ju uhradil už 10.08.2017, teda v zákonnej lehote v zmysle ustanovení zákona o PZP. Súd mal za to, že zastavenie konania v uvedenej časti zaviniť práve žalobca, tým, že žaloba bola podaná predčasne. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu o nevyhnutnosti podania žaloby pred uplynutím lehoty na plnenie zo strany žalovaného, ktorý žalobca zdôvodnil skutočnosťou obtiažnosti zaobstarania náhradného dielu, predmetného adaptéra a možného uplynutia premlčacích lehôt. Samotná nemožnosť skoršieho obstarania náhradného dielu nebola v konaní preukázaná a súd mal za to, že táto skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalovaného. Súd mal teda za to, že žalobca bol úspešný v časti priznanej istiny vo výške a neúspešný (nakoľko zaviniť zastavenie konania) v časti istiny, v ktorej súd konanie zastavil. Žalobcov úspech súd vyčíslil v pomere priznanej istiny k celkovej žalovanej istine v rozsahu 30 %. Žalovaný bol teda úspešný v rozsahu 70 %. Po odpočítaní dospel súd k záveru, že žalovaný bol úspešný v rozsahu 40 %.

9. Proti tomuto rozhodnutiu v časti III. výroku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP.

Uviedol, že trvá na všetkých, ním prezentovaných skutočnostiach. Nesúhlasil so závermi súdu, ktoré nepovažuje za riadne odôvodnené. Mal za to, že konajúci súd sa nedôvodne nevysporiadal s námietkami žalovaného, ktorý poukazoval na zhodnotenie majetku žalobcu. Poukázal na ust. § 442 OZ a uviedol, že v súdnej praxi je jednotný názor, že skutočnou škodou je zmena hodnoty poškodenej veci pred vznikom škodovej udalosti a po nej. Vyslovil názor, že súd sa mal vysporiadať s námietkami žalovaného, ktorý opakovane poukazoval na skutočnosť, že súd musí skúmať hodnotu veci pred poškodením a po poškodení. Poukázal na expertnú správu o škode z PZP. Vytkol súdu, že sa s ňou dostatočne nevysporiadal a jeho odôvodnenie nenapĺňa základné zákonné požiadavky pre spravodlivý proces, a to najmä presvedčivosť súdneho rozhodnutia a jeho riadne zdôvodnenie. Uviedol, že pri vypracovaní expertnej správy sa pri výpočte skutočnej škody vychádzalo z Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení (ďalej len „vyhláška“) a uplatnená bola pri stanovení výšky škody aj amortizácia. Žalovaný pri stanovovaní hodnoty amortizácie vymenených dielov postupoval výlučne v súlade s platnými právnymi predpismi upravujúcimi stanovovanie hodnoty majetku. Mal za to, že súd nesprávne vyložil ust. § 443 OZ, keď pri svojom rozhodovaní neaplikoval aj ďalšie právne normy upravujúce túto problematiku, t.j. neaplikoval vyhlášku.

10. Bol toho názoru, že platná právna úprava nevylučuje možnosť uplatnenia amortizácie. Žalovaný sa nebránil pri likvidácii nahradení skutočne vzniknutej škody, vrátane vynaložených nákladov na ich odstránenie, t.j. nahradiť skutočnú škodu na poškodenom železničnom koľajovom vozidle č. 94 56 0671 017 - 1 a úkony potrebné na vykonanie tejto činnosti. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu, avšak uvedením do stavu pôvodného. Logickým výkladom zákonných ustanovení potom žalovaný nahradil skutočnú hodnotu náhrady škody spolu s vykonanou prácou, a to celkovým poistným plnením vo výške 117.689,17 Eur. Týmto postupom riadne dodržal zákonné požiadavky. Akékoľvek plnenie nad tento rozsah, podľa jeho názoru znamená bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu. S týmito argumentami sa konajúci súd nevysporiadal, napriek tomu, že poukazujú na nesprávne právne posúdenie veci a vydanie nezákonného rozsudku.

11. Žalovaný mal za to, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia. Poukázal na ust. § 220 ods. 2 CSP. Mal za to, že odôvodnenie rozsudku je dôležitým predpokladom jeho preskúmateľnosti, ktorej skutočnosti prikladá veľký význam v mnohých svojich rozhodnutiach Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

12. Domnieval sa, že súd v odôvodnení nevyporiadal s argumentáciou žalovaného, ktorý pri poskytnutí náhrady škody a samotnom uplatnení amortizácie pri jej výpočte konal v súlade a v medziach zákonných požiadaviek.

Zastával názor, že súd v rozpore so zákonom neuviedol, aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie je teda nepreskúmateľné. Poukázal na skutočnosť, že vada konania spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry vo svojej podstate porušením základného práva účastníka na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR (v texte chybné uvedené ako zákon č. 460/2001) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 171/2005.

13. Vzhľadom na uvedené požiadal odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 25Cb/113/2017 zo dňa 18.09.2019, zmenil tak, že žalobu voči žalovanému zamietne a prizná mu náhradu trov konania. Zároveň žiada o priznanie trov odvolacieho konania.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že považuje tvrdenie žalovaného za neopodstatnené a je presvedčený o tom, že súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami konania a tie riadne, na 10 stranách aj uviedol a odôvodnil.

Vyslovil presvedčenie, že súd počas konania, ako aj v rozsudku, podrobne a jasne uviedol, ktoré dôkazy mal za preukázané, ktoré dôkazy boli rozhodujúce a ktorými úvahami sa vo svojom rozhodnutí riadil, z čoho vyplývali, ktoré právne normy a rozhodnutia sa stali preňho východiskové a ako sa súdna prax ustálila pri konkrétnych právnych otázkach. Mal za to, že súd sa riadne a dostatočne vysporiadal s otázkou amortizácie. Zdôraznil, že išlo o nehodu, ktorá bola spôsobená žalobcovi, bez jeho pričinenia, poškodené železničné koľajové vozidlo bolo pred nehodou prevádzkyschopné, jazdilo, malo splnené všetky technické a bezpečnostné skúšky a kritéria na vykonávanie osobnej dopravy, z technického hľadiska nie je možné určiť skutočnú životnosť poškodených súčiastok, ktoré boli v dôsledku nehody poškodené a vymenené, proces opravy vozidla je náročný.

Zdôraznil, že vozidlá sú konštruované tak, aby slúžili desaťročia, za predpokladu ich riadnej údržby. Niektoré vozidlá majú vyše 40 rokov a sú prevádzkyschopné a spĺňajú prísne technické a bezpečnostné kritériá.

Záverom podotkol, že žalobca viedol so žalovaným mnohé spory ohľadom amortizácie. Každý z nich skončil s tým istým výsledkom, v ktorom buď poisťovňa dodatočne vyplatila odpočítanú amortizáciu pred vynesením rozsudku, alebo po jeho vynesení, súd v ňom nepriznal žalovanému žiadnu amortizáciu a zaviazal žalobcovi uhradiť náhradu škody za opravu poškodených vozidiel v plnom rozsahu spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania.

Navrhol, aby odvolací súd potvrdil v plnom rozsahu napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.09.2019, sp. zn. 25Cb/113/2017 a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

15. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že zotrváva na všetkých prezentovaných vyjadreniach a skutkových tvrdeniach uvedených v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. Uplatnený nárok neuznáva v celom rozsahu a rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne a spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, kedy sa súd nedokázal vypořadať so všetkými námietkami žalovaného. Rozhodnutie trpí zásadnými vadami a je nepreskúmateľné. Mal za to, že súd sa nedôvodne nevysporiadal s námietkami žalovaného, ktorý poukazoval na zhodnotenie majetku žalobcu a porušenie princípu spravodlivého rozhodnutia vo veci.

Považoval za nesporné, že na strane žalobcu došlo k zvýšeniu majetkovej hodnoty. Staré a opotrebované vozidlo nižšej hodnoty bolo nahradené/revitalizované novými, niekoľkonásobne drahšími, súčiastkami.

Okrem skutočností, ktoré uviedol v odvolaní zdôraznil, že žalovaný sa nebránil likvidácii nahradenia skutočne vzniknutej škody, vrátane vynaložených nákladov na ich odstránenie, t.j. nahradiť poškodené železničné koľajové vozidlo a úkony, potrebné na vykonanie tejto činnosti.

16. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa pridriava svojich doterajších podaní a vyjadrení pred prvoinštančným aj odvolacím súdom. Namietal, že jadrom celého sporu je tvrdenie, že na strane žalobcu došlo k zvýšeniu majetkovej hodnoty. Žalobca považuje za nesporné zistené, že v dôsledku nanútej opravy nedošlo k zvýšeniu majetkovej hodnoty vozidla žalobcu. Uviedol, že predmetom sporu nebolo určenie výšky amortizácie, ale podstata jej uplatnenia. V danom spore, nejde v prípade tzv. expertnej správy o relevantný posudok znalca, alebo znaleckého ústavu, ktorý by mal jasnú a odborne vyjadrenú výpovednú hodnotu.

Zdôraznil, že v súdnej praxi je z veľkej časti jednotný názor, že v prípade, ak ide o škodu, ktorá bola poškodenému nanútená v dôsledku dopravnej nehody, tak následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2013, sp. zn. 2 Obdo/48/2012.

17. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalovaného a vyjadreniami žalobcu a žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi novými prostriedkami procesnej obrany v zmysle § 366 CSP, s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

18. Medzi stranami sporu je nesporné, že dňa 01.08.2015 došlo počas jazdy vlaku Os 4577 - žalobcu, k zrážke s osobným cestným motorovým vozidlom EČV ZC-123BC. Pri nehode došlo k poškodeniu železničného koľajového vozidla č. 94 56 0671 017 - 1, ktorého vlastníkom je žalobca. Súd prvej inštancie vo svojom meritórnom rozhodnutí ustálil, že sporná skutočnosť medzi stranami, po pripustení späťvzatia súdom (výrok I. odvolaním napadnutého rozhodnutia), ostala časť žalovanej istiny, ktorá predstavuje, podľa žalovaného uplatnenú amortizáciu. Súd bol toho názoru, že sa žalovanému nepodarilo preukázať, že by na strane žalobcu došlo k obohateniu sa použitím náhradných dielov, zahrnutých v oprave.

19. V odvolaní proti výroku III. rozsudku zo dňa 18.09.2019 žalovaný namietal, že nesúhlasí so závermi súdu, ktoré nepovažuje za riadne odôvodnené. Predovšetkým poukazoval na skutočnosť, že súd sa nevyporiadal s námietkami žalovaného, že súd musí skúmať hodnotu veci pred poškodením, a hodnotou veci po poškodení. Bol toho názoru, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

20. Podľa článku 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

21. Podľa článku 15 odsek 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

22. Podľa článku 15 odsek 2 CSP, žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

23. Podľa § 191 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

24. V zmysle § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto nezodpovedajú, ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá. Podľa ods. 3 zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

25. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

26. Podľa § 443 OZ, pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

27. K námietke odvolateľa, že rozsudok súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

28. Ako nosný dôvod odvolania žalovaný uviedol, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho argumentmi napriek tomu, že poukazujú na nesprávne právne posúdenie veci. Odvolací súd zastáva názor, že poškodenie vozidla pri dopravnej nehode nepochybne vedie k vzniku skutočnej škody na veci, lebo majetkový stav poškodeného sa znižuje práve o hodnotu, ktorú v dôsledku poškodenia vozidlo stráca. Výška škody je v zmysle § 443 OZ rozdielom medzi hodnotou vozidla pred poškodením, t.j. jeho obvyklou (trhovou) cenou a jeho zníženou hodnotou po poškodení, t.j. obvyklou cenou havarovaného vozidla. Odvolací súd ďalej konštatuje, že náklady na opravu vozidla zodpovedajú majetkovej ujme, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného s tým, že nielen koľajové vozidlo, poškodené haváriou a náhradou nefunkčných častí vozidla novými súčiastkami, vyššiu hodnotu, resp. cenu na trhu nenadobúda, práve naopak, ale najmä „zhodnotenie“ vozidla bolo poškodenému protiprávnym konaním škodcu vnútené, a preto by bolo v rozpore so zásadami formálnej logiky, aby od skutočnej škody, ktorá vznikla poškodenému v dôsledku protiprávneho konania, bolo odpočítané „zhodnotenie“, spočívajúce v použití nových súčiastok, ktorými boli nahradené poškodené, nakoľko sa poškodený v žiadnom prípade

bezdôvodne neobohatí, keďže vznik škody na majetku zapríčinil škodca a nie on sám, nemožno sa preto stotožniť v názorom žalovaného, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu, avšak uvedením do stavu pôvodného, a akékoľvek plnenie nad tento rámeč, znamená bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu.

29. Inými slovami, odvolací súd je toho názoru, že tým, že sa vykoná oprava vozidla uvedením do pôvodného stavu pred poškodením tak, aby vozidlo mohlo byť naďalej užívané, nemôže sa poškodený bezdôvodne obohatiť; poškodený len uvedie svoje vozidlo do predošlého stavu a následne žiada náhradu za uvedenie do predošlého stavu v peniazoch, teda v cene zodpovedajúcej oprave, čo umožňuje § 442 ods. 3 OZ. Skutočnou škodou podľa § 442 ods. 1 OZ, sa pritom rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Opačný výklad zákonných ustanovení § 442 ods. 1, 3 OZ by bol podľa odvolacieho súdu neprimerane prísny, pretože poškodenému z dopravnej nehody by neboli uhradené všetky náklady, ktoré na opravu svojho motorového vozidla reálne vynaložil.

30. Súd prvej inštancie správne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obdo/48/2012, ktorý konštatoval, že poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje. Náklady, ktoré žalobca bol nútený vynaložiť na opravu hnacieho dráhového vozidla, predstavujú náklady nevyhnutné na uvedenie veci do predošlého stavu, ktoré predstavujú výšku skutočnej škody, ktorá poškodenému v dôsledku poistnej udalosti vznikla. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR 2 Obdo/48/2012 navyše vyplýva, že účel a zmysel ust. § 442 ods. 1 a § 443 OZ, je potrebné vykladať tak, že „škoda, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, vykonanej opravy poškodeného vozidla, predstavuje hodnotu vynaložených nákladov na opravu vozidla, bez zohľadnenia amortizácie pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla zamontované ako nové. V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca donútený dopravnou nehodou. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady neminem laedere - nikoho nepoškodzovať. Účelom zákona, resp. zákonných ustanovení vyššie citovaných a súdneho konania je taký postup, aby sa poškodenému - žalobcovi, jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

31. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že škoda, ktorá nastala na strane žalobcu z titulu nákladov na vykonanú opravu (ktorá žalobcovi bola škodovou udalosťou vnútená), je skutočnou škodou, vzniknutou vynaložením nákladov na opravu, aby železničné koľajové vozidlo bolo v takom stave, ako pred nehodou. Pokiaľ oprava smerovala k uvedeniu poškodeného vozidla do pôvodného stavu pred nehodou, nemohla mať na výšku škody vplyv zhodnotenia veci jej opravou oproti pôvodnému stavu ani amortizácia vozidla. Od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby ako poškodený, zabezpečoval opravu iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerovali k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu ujmy. Správanie žalobcu len viedlo k tomu, aby obnovil činnosť vozidla.

32. Odvolací súd podporne poukazuje na nález sp. zn. II. ÚS 2221/07, v ktorom Ústavný súd Českej republiky konštatoval, že nie je možné prehliadnuť, že poškodenému bolo tzv. zhodnotenie vozidla protiprávnym konaním v podstate vnútené. Opravou vozidla pritom poškodený obvykle sleduje iba jeho uvedenie do stavu pred nehodou. Pokiaľ opravu vozidla nie je možné previesť úspornejšie a smeruje len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, nie je spravodlivé, aby boli poškodení pravidelne nútení doplácať za sfunkčnenie vozidla mnohokrát nemalé čiastky. Ústavný súd nevyhlásil, že poškodený by mohol byť aj v dôsledku účelne vykonanej opravy jednoznačne a nepochybne obohatený oproti stavu pred nehodou, taká situácia však bude len výnimočná, pričom tieto okolnosti by museli prevážiť nad obvyklým znížením trhovej hodnoty havarovaných vozidiel. Ďalej odvolací súd poukazuje na

rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 795/2016, ktorý vychádzal z toho, že ak v dôsledku protiprávneho konania škodcu dôjde k poškodeniu veci, je v zmysle princípu úplného odškodnenia kľúčové, aby bola hodnota veci obnovená vo všetkých ohľadoch, nielen hodnota funkčná, či technická; tým by totiž apriori bola obmedzená možnosť vlastníka nakladať s vecou ekonomicky racionálnym spôsobom v rovnakom rozsahu a za rovnakých podmienok ako pred poškodením veci.

33. V zmysle uvedeného je potrebné nahradiť náklady nielen na obnovu funkčnosti veci, ale aj hodnotu trhovú, aby vec prinášala svojmu vlastníkovi rovnaký úžitok. Je všeobecnou známou skutočnosťou, že cena havarovaného vozidla (vrátane predmetného koľajového vozidla) bude vždy nižšia ako cena rovnako technicky vybaveného vozidla, ktoré dosiaľ havarované nebolo. Je preto potrebné vziať do úvahy, že každé vozidlo opravené v dôsledku havárie stráca na svojej trhovej hodnote. Poškodený nemôže doplácať na neschopnosť škodcu opraviť vozidlo rovnakými opotrebovanými dielmi, ak takéto „zhodnotenie“ neprinesie poškodenému na jeho vozidle zlepšenie úžitkových vlastností alebo zvýšenie jeho všeobecnej ceny. Ak oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov takejto opravy na poškodeného a škodcu tak neodôvodnene zvýhodňovať. K prezentovanému právnomu názoru sa prikláňajú aj slovenské všeobecné súdy, napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/671/2014, sp. zn. 5Co/842/2014, sp. zn. 5Co/70/2016 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/180/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/161/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 48/2012.

34. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie v rozpore so zákonom neuviedol, aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil. Zhrnul, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia je nepreskúmateľné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa so všetkými vytknutými nedostatkami rozhodnutia náležite vysporiadal v bodoch odôvodnenia 33., 34. a 41. odôvodnenia rozhodnutia, preto súd nepovažuje za účelné, aby ich odvolací súd znova rozoberal.

35. K odvolacej námietke spočívajúcej v tvrdení, že sa súd prvej inštancie nevyporiadal s expertnou správou dostatočne a jeho odôvodnenie tak nenapĺňa základné zákonné požiadavky pre spravodlivý proces, a to najmä presvedčivosť súdneho rozhodnutia a riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že expertná správa, vypracovaná spoločnosťou INSERVIS Slovakia, s.r.o., nemá povahu znaleckého posudku. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne vysporiadal s expertnou správou v bode 42. odôvodnenia.

36. K tvrdeniu odvolateľa, že rozsudok prvoinstančného súdu v napadnutej časti je nesprávny a je výsledkom zjavnej svojvôle súdu a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou, odvolací súd dodáva, že napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Súd hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach tak, ako to prikazuje § 191 CSP. Súd dal odpoveď len na tie otázky sporových strán, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Zistenia súdu majú vecné a logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práva, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Preto odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom. Pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu vytknúť závažné nedostatky.

37. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo

rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 145/2011 zo dňa 16.11.2011).

38. Odvolací súd zastáva názor, že žalovaný všeobecne formuloval odvolaciu námietku, že konanie trpí inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) a toto namietané pochybenie z obsahu spisu nezistil.

39. K žalovaným uplatnenému odvolaciu dôvodu podľa <. 365 ods. 1 písm. f/ CSP, vyplývajúceho z obsahu odvolania, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. <. 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 a <. 193 CSP. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a <. 193 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

40. S poukazom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že obsah odvolania žalovaného, nebol spôsobilý spochybniť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v nich uvedených (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP; a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP vyplývajúci z textu odvolania), pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by túto vecnú správnosť spochybňovali. Odvolací súd za daného stavu preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol úspešný žalobca, súd mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalovanému.

42. Tento rozsudok bol členmi senátu prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).